

tibligere omtalte, at Ministeren overfor flige Genstillinger, som den foreliggende, maatte være meget varlig med at give noget Tilsga, og at man her maatte tage Hensyn til Postvesenets Interesse, mente jeg selvfølgelig, hvad jeg allerede den Gang sagde, at man ved at indlade sig paa een Genstilling gav Andre et vidst Billighedskrav paa at gjøre lignende Fordringer som dem, man havde indbefornmet. At Sligt kunde blive meget trykende, tror jeg, at den høitærede Ordfører, der har rig Anledning til at se mange af den Slags Indstillinger, vil være den Første til at give mig Ret i; man maa ikke ved at give efter i eet Tilfælde give en Antecedens, der kan være saa trykende, at jeg tror, at den ærede Ordfører, naar man kom og forlangte Penge i den Anledning, selv vilde modfatte sig det. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 12 vilde den ærede Ordfører paalægge Indenrigsministeriet Ansæret for, at Postbefordringen ikke skete paa hensigtsmæssig Maade, selv om de 400 Kr. negtedes. Jeg maa dog sige, at Administrationen ikke kan gjøre Andet end at oplyse Forholdet for Bevillingsmyndigheden, og at anmode den om at stille de fornødne Midler til Administrationens Raadighed, for at denne paa en fyldestgjørende og hensigtsmæssig Maade kan betjene Publikum; det beror da paa Bevillingsmyndigheden, om den vil sige Ret. Jeg henviser til at flytte Postexpeditionen til Jernbanestationen, men den ærede Ordfører vil vide, at en saadan Omflytning fordrer ikke saa Betingelser; for det Første fordrer der, at den Mand, som forestaar Jernbanestationen, er villig og istand til at overtage Postexpeditionen; dernæst fordrer der, at der er de fornødne Lokaler, og endelig fordrer der, at Jernbanestationen er et hensigtsmæssigt beliggende Udgangspunkt for Postens videre Besørgelse. Disse Forhold maa Administrationen selvfølgelig tage under Overveelse, inden den beslutter sig til det iøvrigt — deri maa jeg være enig med den ærede Ordfører — hensigtsmæssige Skridt at henlægge Post- og Telegrafstationen til Jernbanestationen, hvor Saadant kan ske. Der er her stillet et Forlangende om at kunne betjene Publikum vel ved i nogen Tid at føre Posten imellem Jernbanestationen og Postexpeditionen i Holsted, men det vil ikke kunne ske, naar jeg ikke faar den fornødne Bevilling; fra min Side kan der ikke gjøres Andet end at begjære Bevillingen. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 13 blev det udtalt, at jeg, naar jeg havde sagt, at man kunde give hvilket som helst Beløb, man vilde, dog maatte indskrænke denne min Udtalelse derhen, at Administrationen selvfølgelig ikke kunde give Landpostbudene Løn efter det Løne, som til enhver Tid herskede hos den. Dette er en Sætning, som jeg ikke tror behøver videre Omtale, thi alle Afgjørelser, der ske efter Løne, ere saa forfæstelige, at enhver Administration vilde undergrave sig ved at træffe dem,

men jeg tør tro, at det er lige saa forfæsteligt, naar der uden nogen tilstrækkelig Grund, men af et Løne paatvinges Administrationen en Bevilling, der giver sig Udseende af at blive givet i det Diemed, medens den vittelig maa fortaas paa anden Maade. Jeg har i den Henseende oplyst, at man, naar man skal have ordentlige Mennesker — og det maa man selvfølgelig have — til at besørge Landpostbudtjenesten, man ogsaa maa give dem, hvad de maa have for at kunne udføre disse Forretninger, og hvad dertil medgaar, vil, hvad den ærede Ordfører end siger, blive afholdt af denne Konto. Dette ligger i selve Bevillingens Natur, thi man kan ikke npiagtig forudsige, for hvilken Pris man kan faae dette Arbejde udført. Naar den ærede Ordfører dernæst henviser til, at denne Bevilling i det næste Forslag er forlangt forhøjet, maa jeg bemærke, at det, naar man vil have en Udvidelse af Landpostbudnettet, og naar der altsaa skal antages flere Bude, som skulle gaa paa andre Røuter, er en ligefrem Forpligtelse for Administrationen at tage Bevillingsmyndigheden med paa Raad, hvad ogsaa her er sket. Den ærede Ordfører fandt det dernæst rigtigt at henviser til den gunstige Maade, hvorpaa man havde fittet sig til Postbudene i Kjøbenhavn, og til den Bevilling af rundelige Lønninger, man havde forlangt til dem. Den høitærede Ordfører vil vide bedre end nogen Anden her i Salen, at der ikke kan anstilles nogen Sammenligning imellem de to Slags Bude. Landpostbudene ere Personer, der overtage et Arbejde i Entreprise; de ere ikke Funktionærer under Postvesenet, men lønnes af en helt anden Konto, nemlig Kontoen: „Posternes Befordring,“ og det er en Konto, hvor Summen og Antallet ikke er limiteret, idet man maa give, hvad Arbeidet koster. Postbudene i Kjøbenhavn høre derimod til Postvesenets Funktionærer; de lønnes af en Lønningskonto; de kunne ikke faae en Skilling mere, og deres Antal kan ikke forøges med en eneste mere, end der er bevilget. Der kan altsaa ikke her anstilles nogen Sammenligning. Hvad angaar Rundeligheden af Lønningerne, skal jeg udtale, at jeg selvfølgelig vil være nødsaget til inden tredie Behandling at henvende mig til det ærede Udvalg for at faae Lønningerne til de nye Postbude forhøiede, thi Grundlaget for den noget lavere Løn, der er forlangt, bør være det, at denne Løn var tilkænt unge Mennesker. Dette er jo imidlertid en Sag, der vil være Gjenstand for en Forhandling imellem anden og tredie Behandling, og som ligger udenfor denne Behandling. — Jeg skal nu komme tilbage til, hvad jeg anser for at være Hovedsagen, og som ogsaa den høitærede Ordfører dvælede noget længe ved, nemlig Forslagene under Nr. 19 og Nr. 20. Jeg negter ikke, at jeg ikke ganske kunde følge den Argumentation, den høitærede Ordfører brugte med Hensyn til den Passus i hans Udvikling i Betænkningen, hvori der